
[Sobre Kurt Cobain]

«Alternatiu» i «independent» no designen res d'exterior a la cultura hegemònica, més aviat en són estils, *e/s* estils dominants, de fet. Ningú no va encarnar aquest punt mort (ni lluitar-hi en contra) millor que Kurt Cobain i Nirvana. La calamitosa laxitud i la ràbia sense objecte de què eren portadors semblava donar veu fatigada al desànim de la generació que havia arribat després de la fi de la història.

Cobain sabia que ell mateix era una peça més de l'espectacle, que res no funcionava millor a l'MTV que una protesta contra l'MTV, que tot el que feia era un clixé previst en el guió. Fins i tot sabia que adonar-se'n era un clixé. L'atzucac que el va paraitzar és exactament el que va descriure Jameson: «un món en què la innovació estilística ja no és possible». L'atzucac que el va paraitzar és exactament el que va descriure Jameson: com la cultura postmoderna en general, Cobain es va trobar a si mateix en «un món en què la innovació estilística ja no és possible, en què només ens queda imitar estils morts, parlar a través de màscares i amb les veus dels estils al museu imaginari». Fins i tot l'èxit significava fracàs, ja que triomfar només significava esdevenir la nova carnassa de la qual s'abastiria el sistema. Cal dir, però, que la gran angoixa existencial de Nirvana i Cobain pertany a un moment anterior: el que va venir després d'ells és un pastitx-rock que reproduïa les formes del passat ja sense ansietat.

La mort de Cobain confirmava la derrota i la cooptació de les ambicions utòpiques i prometeiques del rock. Quan va morir, el rock ja estava sent eclipsat pel hip-hop, l'èxit global del qual pressuposava precisament la mena de precorporació a què feia al·lusió més amunt. En bona part del hip-hop, la més mínima esperança sobre la capacitat de la cultura juvenil per canviar les coses ha estat substituïda per l'acceptació obstinada d'una versió brutalment reductiva de la «realitat».

Mark Fisher. *Realisme capitalista: no hi ha alternativa?*,
Barcelona: Virus editorial, 2022, 27-29.
Traducció de Pablo Romero Noguera.